

STRESZCZENIE

Praca doktorska skupia się na ujęciu tego, jak wyglądają mikroświaty edukatorek i edukatorów w Związku Harcerstwa Polskiego. Badanie jakościowe opiera się na metodzie wywiadu częściowo ustrukturyzowanego. Jest to zbiorowy opis przypadków, wpisujący się w metodę KRYNARÓZ. Udzielone przez edukatorki i edukatorów odpowiedzi pozwoliły na to, by zrealizować określony powyżej cel badania.

Dysertacja składa się z pięciu rozdziałów oraz ze wstępu i wniosków końcowych. Pierwszy rozdział ma charakter metodologiczny. Przedstawiam tam ontologiczne i epistemologiczne ujęcia badania. Kolejne cztery rozdziały są empiryczne z zastosowaniem teoretycznym. W drugim rozdziale opisuję organizację, jaką jest ZHP, w trzecim role i relacje w trakcie edukacji osób dorosłych w porównaniu do pedagogiki *Gestalt*. Czwarty rozdział ma charakter aksjologiczny, znajdują się w nim informacje dotyczące postaw i wartości w odniesieniu do uczenia się nauczycieli w miejscu pracy (Agata Radecka na podstawie prac autorów: Knud Illeris, Mirosława Nowak-Dziemianowicz). Ostatni (piąty) rozdział skupia się na praktykach edukacyjnych osób badanych, w szczególności w kontekście transformatywnego uczenia się Jacka Mezirowa i ujęcia kolejnych elementów edukacji dorosłych przez Hannę Solarczyk-Szwec.

Ponadto w pracy odwołano się do prac andragogów (m.in. Mieczysława Malewskiego, Agnieszki Stopińskiej-Pająk, Zofii Szaroty, Krzysztofa Pierścieniaka) oraz pedagogów (m.in. Doroty Klus-Stańskiej i Bogusława Śliwerskiego).

Konstrukcja analityczna, która została zastosowana w niniejszej pracy, pozwoliła na to, by odpowiedzieć na cele i problem badawczy. Warto dodać, że schemat pokazujący praktykę edukacji osób dorosłych w ZHP można z powodzeniem przenosić na inne środowiska i w nich stosować.

